SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCVI. Ч. 193. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 12, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 12-го ЖОВТНЯ 1989 No. 193. РІК XCVI.

Створено Центр Документації і Неформальних Видань України

Балтимор, Мд. — При видавництві „Смолоскип" ім. В. Симоненка у ЗСА створено Центр Документації і Неформальних Видань України.

Центр буде збирати і систематизувати твори українського самвидаву, видання неформальних груп і організацій, льокальні газети недоступні на Заході, фотографії, відео-і магнетофонні записи, летючки, документи.

Центр буде фотокопіювати періодичні видання українського самвидаву і неформальних груп та постачати ними слaвістичні бібліотеки, дослідні центри, українські бібліотеки в країнах українського поселення і в Україні, українські видавництва, зацікавлених осіб і дослідників.

Закликається всіх осіб, які ідуть в Україну, привозити з собою такі видання: „Український Вісник", „Кафедра", „Голос Відродження", „Вільна Україна", „Поступ", „Віче", „Вибір", „Експрес Хроніка", „Дзвін", „Євшан-Зілля", „Пороги", „Карби Гір", „Молода Україна", „Християнський Голос", „Український Час", „Сільські Обрії", „Оповісник", „Спадщина", „Львівські Новини", а також недоступні на Заході часописи „Ленінська Молодь" (Львів), „Молодий Журналіст" (Київ), „Вечірній Київ" та вирізки статтей про національний рух на Україні з льокальних газет.

Всі ці матеріяли (оригінали або фотокопії) слід пересилати на адресу: Smoloskyp, Documentation Center, P.O.Box 561, Ellicott City, Md. 21043, U.S.A. tel.: (301) 461-1764.

Відбудеться відкриття серії „Музика в Інституті"

Ню Йорк. — Тут в Українському Інституті Америки відбудеться в неділю, 15-го жовтня ц.р., о год. 5-ій по полудні відкриття нової цікавої серії концертів під назвою „Музика в Інституті".

Ця серія має за завдання познайомити широку, особливо неукраїнську публіку Ню Йорку з українською музикою та українськими найкращими тепер силами з України і ЗСА. Ціль серії є також поставити українську музику на вищому рівні не лише народному, і цим здобути для неї належне місце у метрополії світу, де постійно виступають міжнародної слави музики, до яких можна сміло зарахувати тих українських солістів з України, які тепер будуть концертувати.

Однак перший концерт із серії — це бенефіс на цілі „Музики в Інституті" та до виконання його добровільно зголосилися відомі американські музичні сили — піяністи Черил Зелцер і Джоел Сахс, сопрано Люсі Шелтон і Александер Торадзе — піяніст із Грузії. Бенефіс саме неукраїнських музик — доказ, що вони належно оцінили цей новий задум та хочуть у ньому допомогти. На кожний концерт можна купити поодинокі квитки або збірно на цілу серію у висоті 150 дол. Квитки на концерт-бенефіс коштують по 35 дол. Після концерту — прийняття з шампанським.

Організатори надіються, що цей концерт, як і ціла серія, знайдуть широку моральну і матеріяльну підтримку в українському середовищі. Усі зацікавлені можуть зголошуватися до екзекутивного директора Ірини Стецури на число: (212) 860-3891, де також можна замовляти квитки.

Плянують виставку ЕКА у Львові

Дітройт (В. Баран). — По недавній виставці картин Святослава Гординського у Львові шанувальники Едварда Козака заплянували влаштувати в цьому місті також його виставку.

На цьому однак не кінчиться їх зацікавлення мистецтвом Едварда Козака. Крім каталогу до виставки, вони плянують статті в журналах про його творчість.

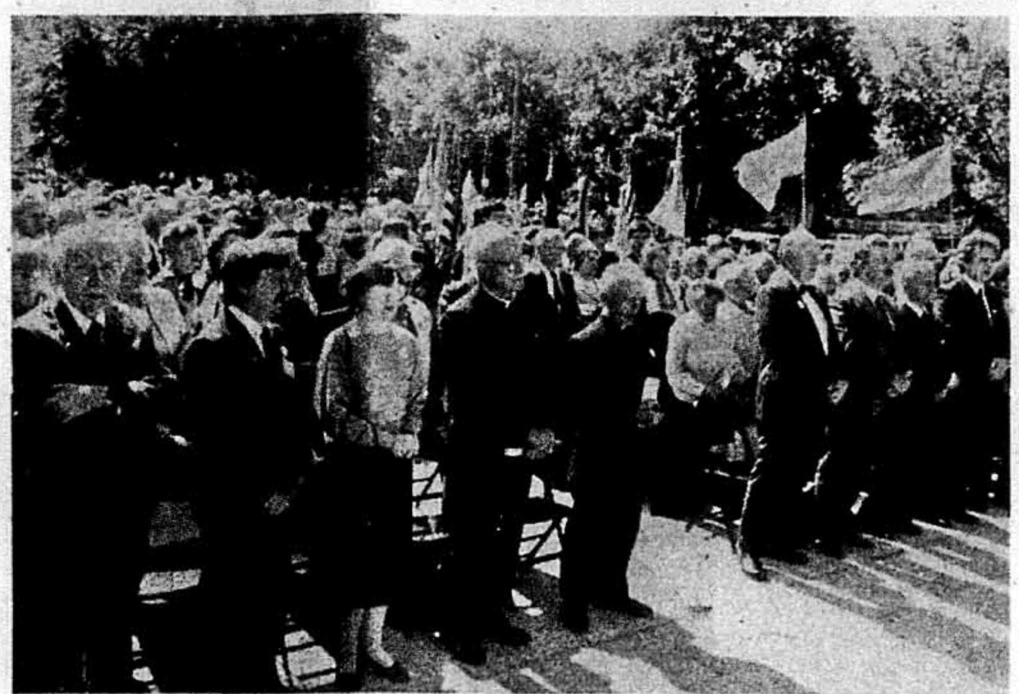
У ВАШІНҐТОНІ ВІДЗНАЧЕНО 175-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДИН ТАРАСА ШЕВЧЕНКА І 25-ЛІТТЯ ВІДКРИТТЯ ЙОГО ПАМ'ЯТНИКА

Вашінгтон. (Х.В.Ф.). — Коли 25 років тому немилосердне сонце обпікало 100,000 українців на відкритті пам'ятника Тараса Шевченка, то в суботу, 7-го жовтня ц.р., воно світило багато лагідніше на ту невелику громаду, бо, згідно з місцевою поліцією, тільки понад 2,000 осіб зібралося цього разу, щоби відзначити 25-ту річницю його здвигнення та 175-ті роковини народження Тараса Шевченка.

У підніжжі пам'ятника приготовано престіл для відправи Молебня, який в асисті отців протопресвітера Володимира Базилевського, Йосифа Денищука, Тараса Лочини, Григорія Підгурця, диякона Володимира Поліщука, та приявного пастора Олекси Гарбузюка відправив Блаженніший Владика Мстислав, Митрополит УПЦеркви в ЗСА. Перед початком Молебня промовляв Владика Мстислав, з'ясовуючи значення Т. Шевченка для нас, говорив й про те, що Т. Шевченко розумів психіку свого народу, бо підкреслював у своїх творах силу духа й невмирущість віри у майбутнє народу. Закінчив своє слово Владика Мстислав молитвою до Матері Божої з проханням про дальшу опіку над українським народом у всіх його намаганнях, як тут, так і там, в Україні. Після Владики Мстислава виступив зі словом привіту конгресмен Кристофер Кокс, республіканець з Каліфорнії. Він вказав на заслуги Т. Шевченка у збереженні українства в Україні і тут на поселеннях. Він закінчив словами: „Нехай живе вільна Україна".

Після Молебня, відспівання многоліттєвія в намірені українського народу та „Заповіту" промовляв д-р Ярослав Падох, голова Шевченківського Ювілейного Комітету, зазначуючи,

(Закінчення на стор. 4.



Передні ряди зібраних учасників святкувань коло пам'ятника Т. Шевченка (зліва): А. Валічек, М. Горбаль, О. Стокотельна, о. митрат І. Біланич, о. митрат З. Злочовський, д-р І. Флис, Ю. Шимко, д-р Я. Падох, д-р В. Мокрий.

(Фото: М. Коломиєць, Я. Кулинич, Х. Ференцевич)



Похід вулицями Вашінгтону до амбасади СССР.

ЛАТВІЯ ВІДКЛАЛА СВІЙ ВИХІД З СССР

Рига. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Билл Келлер 9-го жовтня повідомив, що з'їзд Народного фронту Латвії прийняв резолюцію, у якій немає вимог негайного виходу республіки зі складу СССР.

Резолюція, яка водночас є і програмою Народного фронту Латвії, передбачає боротьбу за широку економічну і національну автономію, за республіканську контролю над військовими силами та органами внутрішніх справ Латвії. З початкового варіянту резолюції усунено найрізкіші формулювання.

Лідер Руху за незалежність Юріс Добеліс заявив кореспондентам, що такий компроміс зумовлений зовнішніми факторами. Прибалтійські радикали, на думку Добеліса, добре зрозуміли позицію західніх держав, які дали зрозуміти, що підтримуватимуть місцевий сепаратизм лише до певної межі, за якою може виникнути загроза для стабільного становища Ґорбачова. Добеліс вважає, що Захід більше дбає про зміцнення процесу демократизації, ніж про незалежність прибалтійських республік.

Один з керівників Народного фронту Латвії Григорій Крупник також вважає, що „Захід перш за все дбає про Ґорбачова, а тоді вже про Прибалтику".

Крім того, пише Б. Келлер, прибалтійські економісти змушені враховувати проблеми достави сировини. Бо, як заявив один з латвійських націоналістів, на гучні заклики про негайний вихід зі складу СССР, Москва відповідає тим, що все важче отримати будь-що для Латвії від московських відомств.

Компромісове рішення викликало хвилю невдоволення серед найрадикальніших керівників Народного фронту Латвії, але всі одностайно переконані, що питання про незалежність Латвії лишається відкритим, тільки це станеться через 5-10 років. Президент Народного фронту Латвії Дайніс Іванс сказав кореспондентам: „Ми добре розуміємо, що ні одна імперія ще ніколи добровільно не відмовилася від захопленої території. Крім того, ми повинні спитати себе, чи готові ми до рішучих дій?"

Програма Народного фронту Латвії не викликала якоїсь різкої реакції з боку місцевої Компартії. Голова Президії Верховної Ради Латвії Анатолій Ґорбунов заявив журналістам, що програму можна назвати радикальною, проте в ній дотримано демократичних принципів і відсутні екстремістські гасла.

ВЕРХОВНА РАДА СССР ПРИЙНЯЛА ЗАКОН ПРО СТРАЙКИ

Ню Йорк. — У понеділок 9-го жовтня ц.р., Верховна Рада СССР прийняла закон, який вперше від 1917 року дає „трудящим" право на страйк, хоч і в дуже обмежених границях.

Перед тим, як робітники захочуть почати страйк, вони повинні звернутися зі своїми претенсіями до спеціяльної невтральної комісії, яка буде виконувати ролю посередника між „трудящим колективом" і адміністрацією. Якщо не дійде до згоди протягом п'яти днів, конфлікт починає розглядати арбітраж, який повинен прийняти рішення протягом семи днів. Якщо і арбітраж ні до чого не приведе, робітники мають право на страйк.

Закон взагалі забороняє страйки в провідних ділянках економіки — в транспорті і в цивільному летунстві, в установах зв'язку, на підприємствах енерґетики і оборонної промисловости, а також там, де страйк може „поставити під загрозу життя і здоров'я людей". Нарешті, страйки заборонені на підприємствах безпосереднього циклу, наприклад, у сталеварній промисловості, де припинення праці може нанести непоправної шкоди обладнанню.

Верховна Рада, яка прийняла законопроєкт 373 голосами проти 12 при десяти, що утрималися, відхилила пропозицію про заборону страйків „політичного характеру", однак схвалила пункт про заборону страйків, які ставлять за мету „скинення совєтського державного і суспільного ладу" і [illegible] порушують „рівноправність націй".

Це перший закон, прийнятий новою Верховною Радою. Він обговорювався протягом тижня. Недавно уряд запропонував заборонити всі страйки терміном на 15 місяців. Радившись цілу ніч, депутати відхилили цей плян і заборонили

(Закінчення на стор. 4)

ЗУСТРІЧ З В. МОКРИМ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка повідомляє, що запляноване доповідь, д-ра Леоніда Рудницького на тему „Драматургія Г.М. Лужницького" не відбудеться. Тут в суботу, 14-го жовтня ц.р., в Українському Народному Домі 140-142 Друга авеню, відбудеться громадська зустріч з науковцем і політиком д-ром Володимиром Мокрим, доцентом Ягайлонського університету в Кракові, єдиним послом-українцем у польському соймі та репрезентантом українського поселення в Польщі. Д-р В. Мокрий недавно взяв участь в історичних установчих зборах Народного Руху України за Перебудову в Києві, як репрезентант польського сойму. Зустріч на тему „Україна й Польща в сучасну пору" пічнеться о 6-ій годині вечора.

Принстонський університет випустив збірку дереворитів Я. Гніздовського

Ню Йорк. — Відомий Принстонський університет випустив рідкісне портфоліо у 30 примірниках із восьми дереворитами покійного мистця Якова Гніздовського.

Це рідкісне видання, зроблене по-мистецьки Шіном Соєром, випускником цього університету, появилося заходами куратора графічного мистецтва університету Дейла Ройленса. Усі вісім дереворитів — це кольорові мушлі та кораль, які мають назву „Взори моря" і є вислідом трирічної праці куратора і його учня.

Д. Ройленс був приятелем українського мистця і запропонував йому ще перед його смертю таке рідкісне мистецьке видання. Тепер воно вкінці появилося, а до нього крім цих вісьмох дереворізів включена поема Джемса Вейла, поета і журналіста, також приятеля покійного Я. Гніздовського, в якій він згадує життя і творчість мистця.

Кожний примірник є із автографом Дж. Вейла.

Рідкісне мистецьке видання можна замовляти у дружини Я.Гніздовського за ціну 150 дол. Адреса її: Stephanie Hnizdovsky, 5245 Netherland Ave., Riverdale, N. Y. 10471-2809.

ДОПОВІДЬ В. ЯВОРІВСЬКОГО

Ню Йорк. — Тут в четвер, 19-го жовтня ц.р., у великій залі Народного Дому 140 Друга Авеню відбудеться доповідь письменника Володимира Яворівського на тему „Україна і народний рух". Гість з України В. Яворівський є головою Народного Руху України за Перебудову Київської области та депутатом до Верховної Ради СССР. Доповідь, яку влаштовують Український Народний Дім в Ню Йорку та Фонд Народного Руху, пічнеться о 7-ій год. вечора.

Вшанують пароха

Міннеаполіс, Мінн. — В неділю, 22-го жовтня ц.р., українці-католики в Твін Ситі вшанують о. митрата Степана Кнапа з нагоди його 25-ої річниці душпастирської праці в парафії св. Константина.

О год. 10-ій вранці ювілят відслужить благодарственну Святу Літургію в сослуженні запрошених священиків. О год. 12:30 в шкільній авдиторії відбудеться святковий бенкет.

Праця о. митрата Кнапа позначена визначними досягненнями не тільки на духовній ниві, але також великим вкладом труду для збереження і поширення української культурної спадщини. В Міннеаполісі, де колись стояла невелика церква здвигнена першими піонерами, тепер стоїть імпозантний комплекс будинків, що включає нову церкву, галерію мистецтва, нове приходство, приміщення для сестер і збудовану в 1956 році школу.

Вшановуючи 25 років його перебування в Міннеаполісі, українці-католики в Твін Ситі вословлять о. митратові Кнапові признання і вдячність за його довгі роки жертвенної праці

Кандидат на контролера загостив до українців

Філядельфія (Я. Татомир). — Дня 13-го вересня відбулася у Філядельфії дуже успішна імпреза — передвиборче прийняття для стейтового сенатора Джозефа Рокса, який кандидує на становище контролера Філядельфії.



Сен. М. Дж. Рокс

Прийняття це влаштував Комітет Українців за Вибір Сенатора Рокса, що його очолила дуже активна громадянка середнього покоління Віра Андрейчик. Вона є теж вже 15 літ активним членом славного філядельфійського Комітету Оборони Національних і Людських Прав України та уже біля 10 літ активним членом Дирекції УОКЦентру.

Сенатор Рокс виявив себе спродовж останніх 10 літ великим приятелем української громади, а зокрема УОКЦентру. Варто згадати, що дотепер, завдяки помочі сен. Рокса, УОКЦентер отримав датками на свою суспільну діяльність та інші потреби около 200,000 дол. Сен. Рокс теж поміг дуже визначно у влаштуванні величавого відзначення Тисячоліття Хртистиянства України у столиці Пенсильванії Гаррісбурґу, яке губернатор Роберт Кейсі вшанував відповідною проклямацією.

Майже всі члени 17-особового комітету, ватро відмітити, це активні громадяни молодшого покоління.

Головним завданням передвиборчих імпрез є помогти виборчій кампанії кандидата фінансово. Ми мо цього що, ми українці не призвичаєні до жертвенності на політічну діяльність поза українським ґетто, завдяки трудові і зусиллям комітету, зібрано і передано на передвиборчу кампанію сен. Рокса 5,000 дол.

Варто згадати теж, що більшість громадян, які зложили поважніші пожертви (по 100 до 500 дол.) — це громадяни молодшого покоління. Якщо брати до уваги, що це покоління є тепер у тому віці, що є обтяжене такими великими видатками як студії їхніх дітей у коледжах і університетах, то молодше покоління виявило цим разом достаточну жертвенність.

Прийняття відкрив і ним проводив голова УОКЦентру д-р Черник. Першим промовцем був сен. Рокс. Він говорив, між іншим, про свої взаємини з українською громадою, якій він дав дуже високу оцінку.

Опісля д-р Черник представив інших присутніх на прийнятті американських гостей, а саме: містоголову Республіканського комітету округи Монтґомері Джейн Марклі, стейтового асемблімена з округи Абінґтон-Ракледж, Дж. Д. Фокса та комішенера Абінґтон тавншим Рондалла Айкена. Присутніми на прийнятті були теж двоє асистентів сен. Рокса та троє членів його передвиборчого тіму.

Вечір цей прикрасила леґкою музикою молода піяністка Леся Рудий.

Із приємністю і без ніякої пересади можна ствердити, що передвиборче прийняття у честь сен. Рокса було під кожним оглядом вдалим і успішним, і оставило в усіх присутніх приємний спомин. Амери-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

КРИТИЧНО ЗРОСТАЄ число захворювань АІДС серед підлітків. Сьогодні зареєстровано 415 випадків хвороби АІДС, що є на 40 відсотків більше як у 1987 році у юнацтва від 13 до 19 років, при чому ще не відомо, скільки є носіїв, заражених хворобою у цьому віці. „Ще рік тому ми говорили про це, як про теоретичну можливість, — сказав д-р Карен Гейн, директор Програми дослідження АІДС серед юнацтва у Монтефіор Центрі в Бронкс. — Сьогодні ми бачимо, що наближається нова криза, яка принесе жахливе спустошення".

НА 81-МУ РОЦІ ЖИТТЯ ПОМЕРЛА у п'ятницю, 6-го жовтня ц.р. відома актриса Бетті Дейвис. Лавреатка двох „Оскарів" та багатьох інших нагород за чудове акторське виконання, у своїй блискучій кар'єрі вона виступала у понад 100 фільмах. Своїм життєвим успіхом акторка вважала ролю Марго Чянінг у фільмі Дж. Манкевича „Все про Еву". Її життєвим та професійним кредо було: „Акторство повинно бути більшим, ніж життя".

В СУБОТУ, 7-ГО ЖОВТНЯ ц.р., у Вашінґтоні відбулася багатотисячна демонстрація бездомних, яка прямувала до Капітолю. Демонстрація, в якій взало участь багато визначних політичних діячів, артистів, співаків, була зорганізована як протест проти обмежень житлових фондів.

НОБЕЛІВСЬКУ НАГОРОДУ В ділянці медицини отримали д-р Дж. Майкл Бішоп та д-р Гаролд Е.Вермус за революційне відкриття у дослідженні ракового захворювання. Їх досліди показали, як звичайний ген, що контролює ріст клітини, під впливом різних чинників (радіяція, хемікалії) змінюється і викликає надмірний ріст. „Ми віднайшли спосіб втручання до клітини", — сказав д-р Бішоп.

В АМЕРИЦІ

МАЙЖЕ 150,000 ІЗРАЇЛЬТЯН підписало петицію до президента ЗСА Джорджа Буша з проханням звільнити з тюрми дружину засудженого шпигуна Джонатана Поллард да з гуманітарних оглядів. Делеґація з Національної релігійної партії Ізраїля передала це прохання на руки офіційних чиновників американської амбасади в Єрусалимі, в імені 29-літньої Ен Гендерсон-Поллард, яка хворіє на рідкісну недугу жолудка та важить тепер 92 фунти. Її ув'язнено на п'ять років за її допомогу своєму чоловікові, колишньому розвідчому аналітикові американської морської фльоти, якого засуджено на доживотне ув'язнення за шпигунство в користь Ізраїля.

ЗГІДНО ІЗ ДОСЛІДАМИ Міжнародного інституту оперативних студій з осідком у Лондоні, Москва не буде спроможна несподівано атакувати Захід вже навіть у 1991 році, якщо зредукує свої збройні сили до запропонованих Міхаїлом Ґорбачовим меж. Якщо запропоновані зменшення увійдуть в життя, то СССР буде потребувати майже два тижні часу, щоби мати відповідну кількість війська до атаки. Іншими словами, не може бути несподіваного нападу.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW: (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda
Second Class Postage paid at Jersey City N J

Простягнена рука В. Івашка

Володимир Івашко походить із Харкова, поруч із Одесою найбільш зрусифікованого міста України. Освіту й вишкіл отримав у комсомолі, Червоній армії і російській школі. Як син столяра — не міг великих мудрощів винести з батьківського дому. Говорить по-українськи, признається до українства, але в його домі панує мова російська. Політичне виховання виніс із школи Володимира Щербицького. Про історію України, давню і новітню і про культуру України знав тільки те, що сказала йому большевицька, ворожа українству, пропаґанда. Ото ж, коли все те підсумувати й узяти під увагу, то перший прилюдний виступ Володимира Івашка, як нового генерального секретаря Компартії України, був сяк-так, пристойний.

Заявивши, що „тепер починається нова ера" у відносинах в Україні Івашко виразно відмежувався від старої ери Щербицького. Він заповів, що не буде користуватися тими брутальними засобами у здавлюванні українського свободолюбного руху, що їх уживав Щербицький. Він висловив готовість залеґалізувати Український Народний Рух за Перебудову та розмовляти з представниками різних шарів українського суспільства. Івашко,очевидно, атеїст і до церкви ніколи не ходив та не ходить і ледве чи визнається в історії Церкви в Україні і знає, яка різниця між Церквами Православною та Католицькою. Про ліквідацію Української Католицької Церкви і всіх її ієрархів за вийнятком одного наступника Митрополита Андрея на митрополичому престолі у Львові, про цю ганебну подію знає теж тільки з офіційних совєтських джерел. Але мусів зацікавитися нею після поверх стотисячної достойної релігійно-політичної маніфестації у Львові у минулому місяці. І тому заявив, що проблему леґалізації цієї Церкви „береться під увагу". Про Українську Автокефальну Церкву, зліквідовану ще за Сталіна нічого не сказано, бо, може, нічого про неї не знає. Виразно, з підкресленням заявив, що не буде толерувати „сепаратистичних" українських виступів і вимог.

На цьому місці не раз і не двічі ствверджувано, що однаково Петро І і Катерина II, як і Ленін, Сталін та всі без вийнятку їх наступники з Михаїлом Ґорбачовим включно є неділимцями. Треба повірити кільком поважним колишнім українським політичним в'язням, що вони стрічали у ҐУЛаґах росіян, які признавали Україні право державної самостійности. Але вони не існують як політичний чинник у підсовєтській дійсності 1989 року. Політичний світогляд Володимира Івашка, вся його духова структура, вся настанова 54-літнього вірного Москві комуніста не сприймає того „абв", що його визнає кожний свідомий свого національного „я" українець. Це не виправдування Івашка, це ствердживання сумної дійсности.

Від Аристотеля у IV-му сторіччі перед народженням Христа і його епохального твору „Політея" — сотні й тисячі філософів, державних мужів і політологів призадумалися над теорією і практикою політики. Новітня політологія приймає дефініцію Бісмарка за найправильнішу: „Політика — це мистецтво можливого". Використати до максимуму кожночасні реальні можливості — це політична мудрість. Як це зробити — це залежить від хисту, від знання, від зручности політичних керівників у кожному часі, у кожних відносинах. Після того, як Івашко мав наприкінці минулого тижня довгу розмову з головою Українського Народного Руху за Пере будову в Києві — Володимиром Яворівським — цей останній заявив: „...Це розсудливий чоловік, хтось, з ким можна працювати". Це щось подібне, як Марґарет Тачер висловилася про Ґорбачова: „З ним можна мати діло". Це не ідеальний контраґент, це контраґент такий, якого Ґорбачов поставив на місце, що його займав Щербицький. Але виходить, що це не на 100 відсотків другий Щербицький, а кращий від нього, бо Яворівський не міг розмовляти із Щербицьким ані дістати від нього леґалізації і право на видавання власного часопису.

Івашко не знає „абв" з історії й культури України, але як багато є в Україні наших людей, які це знають?! І тому треба використати цю ніби простягнену руку цього нового комуністичного лідера, щоб поширити в масі нашого народу знання тисячолітньої християнської культури, бо це найкращий засіб защеплення, чи відродження приспаної національної гідности і гордости. Як культура тісно пов'язана з гоном до свободи, так і політика мусить спиратися на свідомій свого „я" народній масі та на численній освіченій верстві інтеліґенції. Не ідеологічні гасла, а культура є правдивою підвалиною свідомости народу. Без провідної верстви народ — як корабель без керми і вітрил. Побачимо, як виглядатиме оця „нова доба" за Володимира Івашка.

Юліян Мовчан

ПОЛІТИКА МОСКВИ НЕЗМІННА — „ДЄРЖАТЬ І НЄ ПУЩАТЬ!"

II.

Натомість, народи СССР усе більше усвідомлюють, що лише здобуття ними національно-державної незалежности може бути певною запорукою їхнього розвитку. Зокрема, в цьому кращим прикладом може бути Україна, 300-річний „союз" якої з Росією довів її до тотального економічного та культурно-мовного занепаду. І тому цілком оправдано не будучи задоволеними ґорбачовською перебудовою народи СССР в останні роки все більше і відвертіше починають виступати з гаслами та вимогою повної державно-політичної незалежности, точніше, виходу з СССР, який є ніщо інше, як новітня форма старої російської імперії. І то імперії, яка вже не задовольняється пануванням над поневоленими народами, але під гаслом „інтернаціоналізму" та „злиття націй" намагається „перетравити" тобто, фактично знищити ці народи в своєму ненаситному „общеросійському" котьолку.

І тому не дивно, чому гасло Миколи Хвильового — „Геть від Москви!", яке він проголосив понад 60 років тому, стає для українців таким зрозумілим і конечним, які не бажають бути „перемелені" в російському „котьолку". І ось, якщо йдеться про те, як московські можновладці зареаґували на цілком справедливі вимоги народів щодо державної незалежности, то на це не довелося довго чекати, російське імперіялістичне „шило" швидко вилізло з „мішка" Оскільки наша преса про це „шило" часто подає інформації, тому не будемо над цим довго зупинятися — подамо лише кілька характерних випадків.

Дня 6-го квітня ц. р. у Тбілісі, столиці Грузії, відбулися масові демонстрації грузинів, які підійшовши до будинку верховної ради ГССР викрикували гасла: „Геть росіян-окупантів з Грузії! Геть гнилу російську імперію! Поновити незалежність Грузії! Домагаємося виходу Грузії із СССР" і т. д. Оскільки демонстрації не зменшувалися, 7-го квітня до столиці було уведено військо — включно з танками. За свідченням учасників, атакуючи демонстрантів, солдати накидалися на них, як звірів. На майдані лежали мертві і покалічені. Серед мертвих, яких за офіційними даними було вісімнадцять, було три жінки, одна з яких три місяці вагітна. Тіло однієї жінки, було в жахливий спосіб потрощено якимсь тупим знаряддям, можливо, молотком або тупою сокирою. Командувач Закавказької військової округи генерал-полковник Ігор Родіонов оголосив в радіо та через телебачення, що в Тбілісі запроваджується поліційна година і тому дальші масові мітинґи суворо заборонені.

Подібне сталося також у сусідній Вірменії. До того часу, коли Вірменія мала (та й досі має) конфлікт з Карабахом. Москва стояла осторонь. Мовляв, хай сваряться чи навіть б'ються між собою, бож „де два б'ється —третій (тобто, в даному випадку Москва) користає". Але коли також вірменський народ вийшов на демонстрації з вимогами національної незалежности, тоді було послано спеціяльні загони поліції з КҐБ для розгону демонстрацій.

Щодо України, то нема нічого дивного, коли Москва і тут не допускає жодних натяків щодо української самостійности. Більше того: оскільки жовто-блакитний прапор та тризуб є символом української незалежности, тому вже лише публічна поява цих символів доводить до страшенної люті московських окупантів. Ось пару прикладів.

Дня 22-го травня ц. р. в Києві біля пам'ятника Т. Шевченкові відбулася величава й багатолюдна маніфестація з нагоди 175-річчя народження нашого великого Кобзаря. Все ніби було „в порядку" і тихо аж поки не появилися великі блакитно-жовті прапори і демонстранти не почали вигукувати гасел за самостійну Україну. Як тільки появилися наші прапори і почулися вигуки — „Геть від Москви! За самостійну українську державу!", — зразу появилися загони озброєної поліції та КҐБ, які почали виривати з рук демонстрантів блакитно-жовті прапори, а самих демонстрантів пхати до поліційних авт. Подібна „сцена" сталася в Києві також 23-го серпня, коли біля стадіону відбувся мітинґ протесту проти пакту Ріббентропа-Молотова. Як тільки на мітингу, крім національних естонського, латвійського, литовського, білоруського та молдавського, появився також український національний прапор, зразу появилася поліція і почала в брутальний спосіб громити демонстрантів.

Пару днів перед тим, тобто, 20-го серпня в Харкові в парку ім. Т. Шевченка, відбувся мітинґ для обговорення закону УССР про вибори до Верховної Ради. Мітинґ був організований харківською Координаційною Радою Народного Руху України і він проходив під стягом блакитньо-жовтих прапорів. Коли поліція наказала заховати прапори, але демонстранти на це не погодилися, поліційні бандити схопили члена УГС Андрія Черемського і лише за те, що він першим підняв український національний прапор, 22-го серпня його було засуджено на 12 днів арешту. Ну, а як можна оцінити бандитський напад міліції на пластовий табір біля — Львова 4-го серпня ц. р., під час якого було жорстоко побито пластунів Романа Тлустяка та Богдана Тарнавського тільки за те, що вони не схотіли віддати блакитно-жовтий прапор, про що недавно писала наша преса?

Або чого варт такий факт: відомий український дисидент і великий наш патріот адвокат Левко Лук'яненко промучився цілих 26 років в таборах лише за те, що, посилаючись на параґраф совєтської конституції

(Закінчення на стор. 3)

Меморандум в справі української мови

(Внизу поміщуємо повний текст меморандуму, що його передали представникам амбасади СССР Євген Стахів і Ігор Сохан під час маніфестації у Вашінгтоні в суботу, 7-го жовтня ц.р.).

Ми, американські громадяни українського роду, прибули сьогодні до Вашінґтону з різних міст ЗСА, щоб відзначити 175-ті роковини народження генія України Тараса Шевченка і заявити перед світом нашу відданість його невмирущим ідеям і нашу солідарність з українським народом в його боротьбі за національну, соціяльну і політичну свободу, за самостійну українську державу.

Цей рік шевченківських роковин ми, в одній духовій спільноті з нашими братами і сестрами в Україні, відзначуємо як рік української мови, як рік боротьби за неї. Ми глибоко стурбовані тим, що в результаті політики русифікації, яку веде уряд СССР від десятків років, українська мова сьогодні на ділі усунена з публічного вжитку в Україні. Ми рішуче протестуємо проти такого насильства над українською мовою, як і проти всіх інших форм поневолення українського народу, проти накинення йому системи тоталітарної диктатури, позбавлення основних громадянських прав, проти переслідування Українських Православних і Католицьких Церков та інших віроісповідань, проти соціяльно-економічного визиску, проти нищення природного довкілля України, проти потоптання права українського народу бути господарем на своїй землі.

Ми всеціло підтримуємо всі організації та об'єднання в Україні, як і всіх українських патріотів, які тепер в різних формах ведуть боротьбу за конституційне визнання української мови державною мовою в УССР, за здійснення такого закону в практиці і діяльності всіх державних та громадських установ, в шкільництві всіх ступенів і в наукових закладах УССР, у виробництві, судочинстві, інформації, зв'язку та ін.

Ми якнайрішучіше відкидаємо і засуджуємо намагання великодержавних шовіністичних кіл, що тепер ще намагаються накинути українському народові т. зв. двомовність, бо це є замаскована і ганебна спроба тих кіл зберегти і тривало продовжувати політику насильної русифікації і плянів т.зв. злиття націй. Ми за удержавлення української мови в Україні, за обов'язкове її навчання в усіх школах УССР і за вільний розвиток мов і культур всіх національних меншостей України, ми за рівність, співпрацю і дружбу всіх громадян України незалежно від національної приналежности, раси та релігії. Ми за справжню державну суверенність України.

Очікуємо скорого та позитивного полагодження наших домагань!

Д-р Іван Флис
голова УАКРади

Д-р Богдан Шебунчак
заступник голови УАКРади

Ігор Сохан
голова КПС у ЗСА

Василь Пасічняк

КНИЖКА ПРО ВВЕДЕННЯ ХРИСТИЯНСТВА

"The Apostolic Origin of the Ukrainian Church", by Petro B. T. Bilaniuk, 41 Parkway Avenue, Toronto, Ontario, Canada M6R IT6; published by The Protection of the Blessed Virgin Mary Ukrainian Catholic Church, 6810 Broadview Road, Parma, Ohio 44134, XVIII + 208 pp., soft cover only, $15, mailed postage paid at the rate of $1 per book in USA and $1.50 else where.

Цю англомовну книжку п. з. „Апостольський початок походження Української Церкви" її автор д-р проф. Петро Біланюк присвятив Іванові Павлові II з приводу Тисячоліття введення християнства, як лиш однієї релігії в державі Київської Руси-України. Він вручив її Його Святости на авдієнції в українській патріяршій катедрі — Святій Софії в Римі, 9-го липня, 1988 р. Автор є загальнознаний активним людям в патріярхальному Русі, через його активність в ньому. Для інших подаю, що автор книжки є заавансованим вченим-богословом-філософом. Він отримав докторат з богословії з університету у Мюнхені, Західня Німеччина, в 1961 році, та докторат з філософії в Українському Вільному Університеті у Мюнхені, 1972 року. Від 1962 року є професором богословії в коледжі університету св. Михаїла в Торонто і в університеті в Торонто, в Канаді, та історії Церкви в Українському Вільному Університеті. Університет в Арізоні і коледж в Мотреалі дали йому докторати гоноріс кавза-почесні. Патріярх Йосиф висвятив його в Римі, жонатого, на священика, 18-го квітня, 1981 року, а Блаженніший Патріярх Мирослав І, надав йому почесть каноніка. Він є членом чотирьох Академій.

Названа вгорі книга вченого автора, одна із написаних ним 12-ох книжок, вже самою своєю назвою зацікавить кожну освічену людину, що її побачить. У введенні до книжки автор пише, що натхнення до його дослідів про апостольський початок походження церковного християнства на території сучасної України, була промова Блаженнішого Митрополита Йосифа на Другому Ватиканському Соборі, 11-го жовтня, 1963р., в якій Блаженніший м. і. сказав: „Виступаючи в повній скромності перед Вами Достойні Отці Собору я мушу ствердити що я тут являюся перший раз, але не як новий — початківець; я виступаю з доручення моїх світлих попередників, що були учасниками Першого Екуменічного Собору і їх слідами я вірно поступаю. Вже на Першому Соборі в Нікеї, із наших земель Старинної Київської Руси-України брали участь Теофіль, єпископ Ґотів та Кадмей, єпископ королівства Босфору, де між християнами кольоністами з Греції були многі християни-скити, наші предки. Тому, що в тій державі Босфор панувала свобода віри, ще перед Мілянським едиктом. З міста Херзонезу на Кримі єпископ був на Константинопільському соборі, а потім єпископи з наших земель бували на соборах в Ефезі, Халкедоні і Константинополі..."

Виявлена в цій промові великого Отця Церкви-Патріярха Йосифа сильна історична свідомість минулих діяній апостольських на нашій землі, бодай перед 663-ма роками до Київського Хрищення Руси-України, спонукали д-ра б. Петра Біланюка до студій поширення християнства від часу появи св. Духа обіцяного Христом, апостолом, який дав їм дар говорити чужими мовами, колишніх тоді в Єрусалимі „варварів", яким апостоли почали проповідувати Христову науку, людям на землі нинішніх: Болгарії, Румунії та південної України.

Автор поділив книжку на десять розділів. У першому він викладає пов'язаність апостольства-священства з вірою у св. Трійцю, з місією Ісуса Христа — Сина Божого, та з дією св. Духа, на основі св. письма, канонів соборів і св. книг Отців Церкви. Він стверджує за св. Письмом, що Христос — це Перший Апостол, бо, як апостол Павло в Посланні до Євреїв, 3, 1, каже „Ось тому, святі брати, учасники небесного покликання, уважайте на апостола й архирея, якого ми вірою визнаємо, Ісуса".

У чотирьох чергових розділах подані розвідки про; дохристиянську релігію східніх слов'ян, Біблійне свідоцтво початку Української Церкви, Археологічний доказ на апостольське походження Української Церкви, про Патристичне свідоцтво — писань св. Отців", про Апостольський початок Української Церкви.

У шостому розділі напи-

(Закінчення на стор. 3)

Павло Мовчан

Болить

На відстані все неподільне і чисте...
Золотоноша-хмара точить мед.
Вже стало склом окапинясте листя
і порохом сльозиться пташки лет.

На відстані село площиниться поволі,
і клопоти його тобі давно чужі,
як гребінець, який ти загубив у полі:
прожитий день давно по денце спорожнів.

У сонячне дупло рій золотий всотився...
На відстані ти сам ніби приснивсь собі...
Лиш обізвався стовп до тебе мідним басом
і тонко сколихнувсь, мов павутинка, біль...

О Боже мій, скажи, ну як тебе не кликать?
Я тону уві сні? Мене гарячка тлить?
Який здрібнілий світ, а я такий великий!
На відстані душі безглуздо далі жить!

І що мені до мук, які давно минули?
Я ж з голоду не пух, карали не мене,
і не мої кістки розщеплювали кулі,
і глибша забуття, і відстань з кожним днем
все більша...
розповзлись колись смертельні звуки...
Там телеграфний стовп, тут — павутини нить.
На відстані душа. Нестерпні ж в тілі муки,
на відстані мій крик: Болить! Болить! Болить!

Микола Степаненко

„ВСЕОБІЙМАЮЧЕ ОКО УКРАЇНИ"

(До 150-ліття з дня народження Івана Нечуя-Левицького)

І.

У статті „Ювілей Івана Левицького (Нечуя)", надрукованій у січневому числі „Літературно-наукового вісника" за 1905 рік, Іван Франко назвав Нечуя-Левицького „всеобіймаючим оком України". В цьому визначенні не було найменшого перебільшення, бо за п'ятдесят років свого скромного, але по вінця виповненого, творчого шляху, цей великий мистець і народолюб, написав понад п'ятдесят прецінних творів, що не тільки закріпили в художньому слові вельми широку картину української дійсности другої половини XIX століття, а й вагомо збагатили золотий фонд нашого письменства новими темами, новими жанрами, новими характерами й новими художніми напрямами. Тут ми бачимо й короткі оповідання, і великі повісті, і комедії та історичні драми, й науково-популярні нариси, і етнографічні записи та розвідки, і літературознавчі статті та рецензії,і есеї з мовознавства.

Іван Нечуй-Левицький значно розширив тематику українських прозових творів, заглянувши своїм „всеобіймаючим ком" у всі щілини народного життя, зокрема в життя селянства. Твори на цю тему містять так багато пізнавального матеріялу й ориґінальних народних характерів, що їх сміливо можна назвати цілою енциклопедією українського селянського побуту 60-их—90-их років минулого століття.

А якщо уяснити собі цю епоху, в яку доводилося писати і друкуватися Нечуєві Левицькому, то його невтомну й плодовиту працю на літературній ниві можна заслужено назвати героїчним подвигом. Досить тільки пригадати, що його перший твір про тяжку долю української жінки під назвою „Дві московки" був написаний через три роки після горезвісного Валуєвського указу з 1863 року про заборону друкування книг українською мовою і після того, як той таки Валуєв заявив, що „ніякої окремої української мови не було, немає і бути не може". Найліпші ж оповідання і повісті Іван Нечуй-Левицький написав у понурі роки після проголошення царем Олександром II Емського указу з 30-го травня 1876 року, на підставі якого заборонялося ввозити до Російської імперії з-за кордону будь-які українські книжки й видавати переклади на українську мову з інших мов та не дозволялося влаштувати театральні вистави українською мовою. Це був початок того мово — і народовбивства, який досяг свого найвищого всезнищуючого виміру в останні роки сталінської деспотії та в Брежнєвсько-Андроповську епоху так званого „застою", а фактичного загнивання московсько-комуністичного рабства. Іван Нечуй-Левицький був справжнім подвижником у цій віковічній боротьбі за українську мову й культуру і зовсім заслужено повинен бути поставленим в один ряд із сучасними нездоланними мучениками й дисидентами.

• • •

Біографічна канва Івана Нечуя-Левицького дуже проста: народився він 25-го листопада 1838 року в священичій родині отця Семена Левицького в містечку Стеблеві на Канівщині. Ця частина Київсько-правобережного масиву на протязі багатьох тисячоліть була колискою дуже ориґінальної й високогуманної української культури, що, на жаль, і дотепер не знайшла свого повного вивчення та заслуженої оцінки. Ця земля дала початок нашій історії й державності. Тут понад тисячу років тому наші предки були просвітлені Христовою наукою. Тут виростала, закріплювалася, кривавилася в нерівній боротьбі з загарбниками наша воля. Тут формувалася наша збройна потуга, і тут родилися та гартувалися в титанічних битвах наші героїчні воїни й полководці кількох століть. Тут, нарешті, народилося чаґне серце і наш національний розум — геніяльний пророк Тарас Шевченко...

Гляньмо хвилину своїм умовим зором на етнографічну територію України. В моїй уяві і в уяві багатьох моїх компатріотів ця територія подібна до орла, готового до злету, що прикрив своїми могутніми крилами понад шістсоткілометрові простори найбагатшої в світі землі обабіч Дніпра. Голова велетенського птаха — між Києвом і Черніговом. Головна артерія — понад Дніпром. І там — між Києвом і колишньою Запорізькою Січчю — його тіло, а серце — на шевченківській Канівщині й Черкащині, хоч умовно географічно — це й Правобережжя.

Орел поривався до злету в часи Київської Руси, в часи Козаччини, в буремні роки великої національної революції. Його злет ще буде. Й цього смертельно бояться його віковічні вороги...

Іван Нечуй-Левицький народився скромним трудівником у затяжній підготові того історичного злету. Виростав він на просяклих шляхетною кров'ю предків мальовничих берегах Росі, від назви якої, кажуть деякі дослідники, пішло й ім'я нашої древньої державности — Київської Русі. Батьки навічно з'єднали його з духами героїчних предків, з духом давнини. Мати з нянькою Мотрею — багатющою мовою, мелодійними піснями, буйною фантазією казок, участю у високо поетичних обрядах нашого народу. Батько — захоплюючою любов'ю до романтичного минулого старожитньої України, до народної творчости, до знання й освіти. В батьківській бібліотеці малий Іван читав праці українських істориків і наші літописи. — „(Кобзарь)", я прочитав ще хлопцем, — пізніше згадував він, — і він мене дуже вразив своєю високою поезією та народністю в поезії... Ще як я був малим хлопцем, я чув про Шевченка; тоді в нас по селах скрізь говорили про нього, бо Кирилівка, де родився Шевченко, всього за двадцять верств від Стеблева..."

Початкову освіту здобув Нечуй-Левицький у духовному училищі Богусловського монастиря. Там він знайомиться з творами античних письменників і вивчає напам'ять „Золотого осла" Апулея.

Від 1858 року він вчиться в Київській духовній семінарії. Докладно вивчає чужі мови, зокрема французьку, й читає Данте, Сервантеса, Шатобріяна та інших велетнів західньоевропейської літератури. Від 1861 до 1865 року вчиться в Київській духовній академії, що її закінчує із званням маґістра богословія. Рік працював учителем у Полтавській духовній семінарії, а потім — викладачем російської мови, літератури, історії та географії у гімназіях далеких окаїн тодішньої імперії: Каліша (1866-1867), Седлеця (1867-1872) і Кишенева (1873-1885). Як бачимо, не пішов служити до чужої Російської Православної Церкви, а зі страхом Божим і з трепетом душевним увійшов у храм української літератури.

Закінчення буде.

Український Студентський Клюб в Бостоні

Приїхавши до Бостону я не думала, що буду мати нагоду запізнати багато молодих українців. Я була здивована, коли довідалася, що у Бостоні не тільки живе багато українських студентів, але що вони дуже активні в українській громаді.

Минулого року студенти в Бостоні зорганізували Український Студентський Клюб. Клюб розпочали три студенти з Массачусетського інституту технології. До них долучилося понад 30 студентів з різних університетів: Бостонського університету з Гарварду, Бостонського коледжу, Велзлі, Нортістерн та інших. Членами Клюбу є студенти з різних частин Америки і Канади. Але їх з'єднує зацікавлення українською справою.

Протягом шістьох місяців клюб зорганізував два покази писанок, семінар про ґердани, виставку українського мистецтва і культури та показ фільму „Тіні забутих предків". Клюб також зорганізував виступ українського ансамблю з Польщі „Ослав'яни".

За дальшими інформаціями про клюб слід дзвонити до Ксені Козак на число телефону (617) 787-0386.

Ксеня Козак

Український Народний Дім в Ню Йорку та Фонд Народного Руху

запрошує громадянство на

ДОПОВІДЬ

яку виголосить гість з Києва

ПИСЬМЕННИК

Володимир Яворівський

голова Народного Руху України за перебудову, Київська область, депутат до Верховної Ради ССР

Тема:

УКРАЇНА І НАРОДНИЙ РУХ

Доповідь відбудеться

в четвер, 19-го жовтня 1989 р. о год. 7-ій веч.
у великій залі Народного Дому в Ню Йорку
140 Друга авеню

СОЛІДАРИЗУЙМОСЯ З БОРЦЯМИ ЗА ПРАВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у ЗСА

ОДИНАДЦЯТИЙ З'ЇЗД
ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ

— відбудеться —

20-го, 21-го і 22-го жовтня 1989 року
в Домі Української Культури в Осередку Української Православної Церкви в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У суботу, 21-го жовтня о год. 7-ій веч. відбудеться

БЕНКЕТ
З МИСТЕЦЬКОЮ ПРОГРАМОЮ,
на який запрошуємо Українське Громадянство.

Вступ 25 дол. від особи — **УПРАВА**

ПРОГРАМА
ДРУГОЇ КРАЙОВОЇ КОНВЕНЦІЇ
Української Американської Координаційної Ради

20-го до 22-го жовтня 1989 року
в Адам'с Марк готелі, Філядельфія, ПА.

П'ятниця, 20-го

Год. 6:00-10:00 веч. — Реєстрація учасників

Субота, 21-го

Год. 8:00-10:00 рано — Продовження реєстрації

Год. 9:00 рано
1. Відкриття Конвенції — Голова УАКР Д-р І. Флис
2. Вибір президії Конвенції
3. Схвалення порядку нарад
4. Затвердження існуючих та добір нових членів наступних комісій: Верифікаційної, Номінаційної, Статутової та Резолюційної
5. Прочитання протоколу з попередньої Конвенції та його прийняття
6. Звіти членів Президії та запити до звітів

Год. 12:30-2:00 по пол. Полуденок, слово Івана Олексина та Миколи Горбаля, „Привіт з України"

Год. 2:00 по пол.
7. Доповідь Миколи Руденка
8. Звіт Верифікаційної Комісії
9. Дискусія над звітами
10. Звіт Контрольної Комісії та уділення абсолюторії уступаючій Екзекутиві

Год. 6:00 веч. Коктейл

Год. 7:00 веч. Бенкет з мистецькою програмою, промовці: Джеймс Мейс та д-р Ярослав Березовський

Неділя, 22-го

Год. 8:00 рано Богослужби в українських церквах

Год. 9:30 рано
11. Звіти комісій Статутової та Резолюційної та їх прийняття
12. Звіт Номінаційної комісії та вибір Керівних Органів УАКРади
13. Вільні внески та пропозиції
14. Закриття Конвенції

За ЕКЗЕКУТИВУ УАКРАДИ:

Б. СКОРУПСЬКА — секретар **Д-р ІВАН О. ФЛИС — голова**

Кандидат...

(Закінчення зі стор. 1)



Молоді професіоналісти і студенти, які допомагали під час прийняття.

канські гості, було помітним, були під враженням цього вечора. Причинилися до цього гарного враження теж гарні, модерні, елеґантні приміщення УОКЦентру після його недавньої перебудови і розбудови.

Передвиборче прийняття і українська участь у придбанні фондів на передвиборчу кампанію сен. Рокса це тільки перший акт. У листопаді буде друга дія — вибори, які вимагають від українців якнайбільш чисельної після змоги 100-відсоткової участі у голосуванні. Громадяни, які два або більше років не голосували, повинні негайно відновити свою реєстрацію.

Політика...

(Закінчення зі стор. 2)

про право кожної республіки СССР вийти з СССР, домагався в цілком законний спосіб аби, нарешті, Україна вийшла з того проклятого „союзу".

Аби „узаконити" „право" тримання під окупацією поневолених народів, ІІ-го квітня ц. р. був виданий спеціяльний „указ" президії Верховної Ради СССР щодо „кримінальної відповідальности за державні злочини". Згідно з цим „указом" суворо каратиметься тих, хто закликає до „повалення" совєтського державного суспільного ладу або його змін з метою підриву політичної системи СССР" і т. д. Для кожного ясно, що під цю „рубрику" дуже легко підвести кожного, хто домагаючись права республіки вийти з СССР, тим самим „підриває політичну та економічу систему СССР". Одночасно з цим, усвідомлюючи, що звичайне військо може відмовитися бути в ролі придушувачів національно-визвольних рухів, за апробатою Ґорбачова, як президента СССР та генсека, було створено спеціяльні довірені відділи чи загони військ та КГБ, яких, як це вже було у випадку заворушень у Грузії, закликається для наведення „порядку". Нема що й говорити — холуям та вислужникам імперії дуже сподобався вищезгаданий „указ". Як заявив у своєму інтерв'ю теперішній головний верховод КҐБ Н. М. Голушко, „треба публічно викривати безвідповідальних підбурювачів відокремлення братерських республік від СССР... Тому, я цілком поділяю думку Михайла Сергеєвіча Ґорбачова, висловлену в його зверненні до совєтського народу про те, що наші нащадки (тобто, — російські імперіялісти ЮМ) проклянуть нас, що ми не зуміли або не схотіли своєчасно придушити націоналістичного божевілля". („Правда Украіны" з 3-го вересня 1989 року).

З усього вищеподаного виразно можна бачити, що хоча з метою збереження імперії сучасні московські заправили готові піти на багато різного роду уступок — включно до злеґалізування Української Католицької та Української Автокефальної Православної Церков, проте, якщо йдеться про право виходу народів з-під їх окупації, то тут вони і далі стоять на позиції своїх царських попередників — „держать і не пущать!" Тобто, тримати і не пускати тих народів на волю. Чи вдасться їм це і далі продовжувати, або точніше, як довго всупереч всякій здоровій логіці та історії така імперія може триматися — це інше питання. Очевидно це передовсім залежатиме від самих народів, а українського народу — особливо. А може Москва надіється на „доброго і багатого американського дядька Сема", який в критичний момент знову прийде з великою калиткою і врятує її, як це вже не раз було в минулому безславної російської імперії?

Любов Коленська

ПОТОЙБІЧ РУБІКОНУ

ОПОВІДАННЯ, НОВЕЛІ, НАРИСИ, ДРАМА

Мистецьке оформлення
Любослава Гуцалюка
Тверда обкладинка.
Ціна $15.00 плюс $2.00 за пересилку.
Замовляти:
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Ню Джерзі обов'язує 6% стейтового податку

Книжка...

(Закінчення зі стор. 2)

сано про вчасні екуменічні собори і участь в них єпископів із східньоевропейських земель яких прототипом був Перший Єрусалимський Собор, ок. 48-50 роках (Акт. 15:1-35), про авторитет єпископів з волі Христа, що сказав апостолам: „Дана мені всяка влада на небі і на землі. Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: христячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що я вам заповідав". (Мат. 28:18-20), або „Ви дістанете власть, коли Дух святий зійде" (Діян. 1-8) Тут автор пояснює теж про собори в Східних Церквах та дію в них єпископів, про собори в Нікеї, 325 року. Другий в Константинополі, 381 рік, Третій — в Ефезі, 431 року, Четвертий в Халкедоні, 451 рік, П'ятий в Константинополі, 553 рік, Шостий в Константинополі, 680-681 р., Іконоборчий в Константинополі, в 754 році і Сьомий в Нікеї, в 787 році. Автор доказує, що близькість земель на півдні України, купецькі шляхи через них, впорядкована адміністрація візантійських імператорів, а пізніше патріярхів, які заздалегідь скликали вселенські собори, сприяли участі в соборах єпископів з тих земель.

У сьомому розділі написано про ґаґіографічні книжні джерела причетні до ширення християнства на наших землях-життєписи: св. Климента єпископа Риму, св. Германа із Сурогу, нинішнього міста Судак в Україні.

Восьмий розділ книжки присвячений монахам Скитії, їх писанням, які мали вплив на розвиток чернецтва на Заході, так що, — як твердить автор, — фраза не лише що „світло зі Сходу" прийшло до Церкви, але й чернечі правила-лекс. Назва Скитії затрималася до середновіччя і вона займала терен нинішньої України. В історії Евзівія з Цезареї, кн. 3 розд. 1, за наведеннями з неї Оріґеном, високоумним історикам, подано, що „св. апостол нашого Спасителя Тома одержав Парту, як свій район (апостолування), а св. Андрій одержав Скитію. У заключенні до цього розділу, автор твердить, що наша Українська Церква це Церква постала через апостольську діяльність св. Андрея. Світлі скитські ченці, як Іван Казіяній, Іван Максентій, Діонізій Єкзигій, та інші, своїми діями причинилися до поширення знання й культури та до встановлення права і порядку тез і в Західній Церкві і в західньому світі, завдяки їх богословському, канонічному генієві.

У дев'ятому розділі книжки автор додає інші допоміжні історичні джерела на доказ існування християнства на землях теперішньої України, перед 988 роком. Це виходить з історії про ґотів в східній Европі, з традиції — передання про Св. Павла, про Кирила і Методія — апостолів слов'ян з історії про Тьмутороkань, з обіжника Патріярха Фотія, де він говорить про болгарів і русів, з письма імператора Константина Порфіроґенітуса, з оповідань про християн Аскольда і Дира, з документу про угоду Київської Руси з греками з 945 р.

У десятому кінцевому розділі о. проф. Петро Біланюк пише про красу: філософії і богословії, релігійного світогляду дохристиянських русичів, красу божеську і хрищення св. Ольги, Божеську красу і св. Володимира Великого, про ролю Божеської краси в Русі-Україні, про її красу в домонгольській добі.

Автор при кінці своєї повчаючої праці цитує слова із Заповіту новітнього Йосифа України, Ісповідника Св. Віри-Патріярха Кардинала Сліпого: „Памятайте, що нарід, який знає, або загубив знання свого минулого з його духовними скарбами, вмирає і зникає з лиця землі. Рідна наука окрилює народ до лету, на вершини зрілого серед народів світу народу".

Книжка про „Апостольський початок походження Української Церкви" сама окрилює лет думок читача в прадавнє минуле наших предків та вирощує панораму візії історичної свідомости про будуче друге Тисячоліття Української Церкви, веденої рідним Патріярхом і синодом, в Україні і поза нею, та про віднову рідної держави, сильних колишніх русичів. Книжка заслуговує на публікацію українською мовою.

ДАЛЯЙ ЛЯМУ, ВИСЕЛЕНОГО релігійно-політичного провідника Тибету, нагороджено мировою нагородою Нобеля у 1989 році, за його послідовні намагання за закінчення насильної окупації Тибету китайськими військами. Повідомлення про отримання нагороди Нобеля Даляй Ляма отримав у Нюпорт Біч в Каліфорнії, де він є учасником конференції, на котрій розглядають можливості психологічних впливів на людські самопочування. Перед кореспондентами засобів масової інформації Даляй Ляма заявив, що „дуже радіє таким вивищенням його віри". Натомість офіційний чиновник китайської амбасади перед представниками норвежського пресового аґентства сказав, що з уваги на те, що Даляй Ляма не є тільки релігійним провідником, але також важливою політичною постаттю, а таке його вирізнення це заохота антиурядового мислення, що є вже втручанням у внутрішню політику Китаю".

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ НА ВІЧНУ ВАТРУ
мого Невіджалуваного МУЖА

ЯРОСЛАВА ДМИТРА РУБЛЯ

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в церкві Непорочного Зачаття — 24-го жовтня, о год. 8-ій рано, Фреш Медов і
в церкві св. Миколая, при 24-ій вул. у Філядельфії, Па.

Прошу лучитися з нами Вашими молитвами.

Дружина: ЯРОСЛАВА ПЕТРОНЕЛЯ з Родиною

У ДРУГУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
Найдорожчої
МАМИ, БАБИ І ПРАБАБИ

бл. п.

АННИ з ТЕРЛЕЦЬКИХ ПОПЕЛЬ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

23-го жовтня 1989 р. у манастирі оо. Студитів у Римі;
23-го жовтня 1989 р. в церкві св. Юрія у Сарнії, Онт., Канада

Про молитви за спокій душі Покійної просять:
син — ЛЕВ ПОПЕЛЬ з дружиною, дітьми, внуками і правнуками

З глибоким смутком і великим жалем ділимося сумною вісткою з Ріднею, Приятелями і Знайомими, що у понеділок, 9-го жовтня 1989 р., на 41-му році життя, упокоїлась в Бозі, заосмотрена Найсвятішими Тайнами

Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, ДОНЬКА, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

ІРИНА МАРТА ЦЕГЕЛИК
з дому БАРИЛЯК

ПАРАСТАС буде відправлений в п'ятницю, 13-го жовтня ц. р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Насевича при Franklin and Brown St. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 14-го жовтня 1989 р., о год. 9:30 ранку в похоронному заведенні, о год. 10-ій в церкві св. о. Миколая при 24-ій і Poplar вулиці, а опісля **ПОХОРОН** на цвинтарі св. Марії на Факс Чейс, Па.

У тяжкому горю і смутку:
муж — д-р БОГДАН ЦЕГЕЛИК
син — МАРКО
батьки —
о. крил. ТОМА і СОФІЯ БАРИЛЯК
ОМЕЛЯН і ВАРВАРА ЦЕГЕЛИК
сестра — НАТАЛІЯ і інж. ЕВГЕН ЗМИЙ
брати —
майор БОГДАН і КАРОЛИНА БАРИЛЯК
д-р ІГОР і ХРИСТИНА БАРИЛЯК
сестрінка — ДАНУСЯ і інж. ІГОР МАНДИЧ зі сином ОЛЕСЕМ
сестрінка — ЛІДІЯ ЗМИЙ
братаниці — АНДРЕЯ і ТЕТЯНА
братанки — ОЛЕКСАНДЕР, БОГДАН і ТОМА
тета — АННА ПИРІГ з Родиною
ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Замість квітів Родина просить складати пожертви на церкву св. о. Миколая у Філядельфії, Па.

Ділимося сумною вісткою, з Родиною, Друзями і Знайомими, що 9-го жовтня 1989 р. по тяжкій недузі відійшов у Вічність наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

ЛЕВ СЕМУЩАК

син Меланії і Павла Семущаків, нар. 18-го лютого 1923 р. в Ходорові, Україна.

ПАНАХИДА — середа, 11-го жовтня 1989 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в четвер, 12-го жовтня 1989 р. о год. 9:30 рано в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Покійний залишив у глибокому смутку:
дружину — СТЕФАНІЮ
доньки —
ВІРУ КОСОВИЧ з мужем АНДРІЄМ та дітьми АДРІЯНОЮ та ОЛЕСЕМ
ЛІДУ БОРИСЮК з мужем РОМКОМ
брати на Україні —
ДМИТРО з Родиною
МИХАЙЛО з Родиною
РОМАН з Родиною
сестри —
МАРІЙКА ХАРКІВСЬКА з Родиною на Україні
ЮЛЯ СЕМУЩАК в Чикаґо
та ближча і дальша Родина

З невимовним смутком повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що з Волі Всевишнього, несподівано на удар серця відійшов від нас у Вічність 14-го травня 1989 р. на 54-му році життя

бл. п.

ТАРАС ВОЛОДИМИР КОРДУБА

наш Невіджалуваний МУЖ, БАТЬКО, СИН, БРАТ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20-го травня 1989 р. з церкви Покрови Пресвятої Богородиці у Пармі, Огайо. Тлінні Останки спочили на парафіяльному цвинтарі.

Залишив у жалобі:
дружину — ЕРІКУ з ФЕДИНЯКІВ
доні — ЛЯРИСКУ і ЛЮБОМИРУ (ЛЮБОЧКУ)
маму — МАРІЮ
братів — ЖДАН і БОРИС з Родинами
стрийки — КОРДУБА ДАМ'ЯН і ВОЛОДИМИР з Родинами
вуйко — КОВЧ МИРОСЛАВ з Родиною
тету — РУБІНҐЕР ОЛЮ з Родиною
тету — РАЙКОВСЬКУ МАРІЮ з Родиною
тіточних братів — КУРИЛАС о. БОГДАН та СТЕПАНА і РОМАНА з Родинами
тіточних братів — ГЛУХОВЕЦЬКІ ЕМАНУІЛ і ЯРОСЛАВ з Родиною
кузен — ЛИТВИН ЯРОСЛАВ з Родиною
кузени — СТАСЮК МАРКІЯН і МАРІЯН з Родинами
кузен — КОВЧ БОГДАН з дружиною, Канада
кузенка — ЦАПАР ОЛЯ з Родиною, Канада
кузенка — СЛОБОДЯН СОНЯ з Родиною, Канада
кузен — БОДНАР МИХАСЬ з Родиною
теща — ФЕДИНЯК АНАСТАСІЯ
шваґри — ФЕДИНЯК МИРОН і ЛЕВ з Родинами
та чисельну ближчу і дальшу Родину в Америці та Україні

У Вашінґтоні...

(Закінчення зі стор. 1)

що тільки глибокий патріотизм міг довести до того, що 25 років тому американські українці здобули кусок американської землі та на ньому здвигнули пам'ятник генієві України Т. Шевченкові тут в „столиці потужної американської держави". В дальшому д-р Падох представив д-ра Юрія Солтиса, як ведучого програмою, але заки передав йому цю функцію привітав гостей з-поза далекого океану: з України Миколу Горбаля, поета-дисидента, одного з провідних членів Української Гельсінкської Спілки та активіста Народного Руху України за Перебудову, а з Польщі д-ра Володимира Мокрого, доцента Ягайлонського університету в Кракові, активного члена української громади в Польщі, який недавно був обраний від „Солідарности" єдиним українським послом до польського сойму.

Перебравши ведення програмою д-р Ю. Солтис повідомив присутніх, що комітет цього свята постав з ініціятиви Наукового Товариства ім. Шевченка, Українського Конгресового Комітету Америки та Української Американської Координаційної Ради. Відтак англійською мовою сказав дещо про Тараса Шевченка і його значення для українського народу. Він прочитав листа-привіт від президента Джорджа Буша та сказав, що наспіли також й інші привіти, а серед них від Синоду Єпископів Української Католицької Церкви, але через обмежений час їх не відчитуватиме. Д-р Солтис привітав присутніх визначних діячів української спільноти: Юрія Шимка — президента Світового Конгресу Вільних Українців, д-ра Івана Флиса голову УАКРади і головного предсідника Українського Народного Союзу, Ігната Білинського — президента УККА, Миколу і Раїсу Руденків, Ольгу Стокотельну — дружину М. Горбаля, Петра Рубана, Надію Світличну, Йосипа Лисогора, Андрія Валівчика — асистента конгресмена Томаса Фолі, спікера Палати Репрезентантів, Лева Молодожанина — скульптора пам'ятника Т. Шевченка у Вашінгтоні, д-ра Богдана Футея — федерального суддю, письменника Володимира Яворівського, члена проводу НРУП, проф Івана Самійленка — голову уряду УНР в екзилі та інших. Тоді з коротким привітом виступив М. Ловр, кандидат до Конгресу ЗСА із Коннектикат, заявляючи, що це для нього велика честь виступити тут, бо він уважає себе приятелем українців. Він пригадав, що коли в Берліні здвигнуто горезвісний берлінський мур, то українці точно місяць пізніше посвячували місце на пам'ятник Т. Шевченкові у Вашінгтоні.

До слова запрошено д-ра В. Мокрого, який дякував НТШ в Америці за запрошення його взяти участь у цих шевченківських святкуваннях у столиці ЗСА, „де вогонь Статуї свободи зігріває всі народи до боротьби за волю, в тому числі й українців в Україні, де наші земляки піднімаються і, як ніколи дотепер, почали стреміти до реалізації нашої загальноукраїнської програми, накресленої Кобзарем коротко і ясно в словах: „в своїй хаті своя правда і сила і воля". Дальше д-р В. Мокрий говорив про свою участь в установчих зборах НРУП в Києві та сказав, що це не було випадковим, що й там відчувався дух Тараса Шевченка. Говорив він також й про глибокі християнські засади, що їх плекав, в них вірив та до яких закликав Т. Шевченко, — правди, любови та прощення. Закінчив своє слово д-р В. Мокрий побажанням: „Дай нам, Боже щастя на дорозі до волі народів в Европі вже з прозорими кордонами та у творенні спертої на правді, справедливості й любові ближнього, солідарности між людьми й народами".

Останнім промовцем виступив М. Горбаль, який почав словами: „Співвітчизники, вітання від України, яка пробуджується під тими самими історичними прапорами, як і ви тут". Він з глибоким зворушенням дякував укрінцям тут за те, що зуміли зберегти ті знамена, святині та культуру. Він переживає те, що недостойний саме він тут бути, бо тут повинен стояти Василь Стус. М. Горбаль сказав, що Україна живе, а коли дивиться тут на цю малу дітвору перед пам'ятником Т. Шевченка з блакитно-жовтими прапорцями, то глибоко вірить, що Україна буде жити, бож саме вони наша майбутність. Розповів і про тих підлітків і молодь, які творять незалежні організації української молоді там в Україні. Закінчив М. Горбаль свій виступ привітом від України: „Маємо право сказати слава Україні! Ще не вмерла Україна!"

Д-р Солтис передав відповідальність за переведення походу до амбасади СССР Мирославі Шміглеві.

Відтак почав формуватись похід до амбасади СССР. На чолі походу — хрест потім портрет Тараса Шевченка, прапори Америки і України, духовенство, униформована молодь СУМА, Пласту та ОДУМ, що зі своїми прапорами і стягами творили імпозантні колони під легким подувом осіннього вітру. Після них йшли зі своїми плякатами поодинокі організації та загальна громадськість. Перед амбасадою СССР поліція заступила вхід до брами. Але довідавшись, що делегація хоче передати для уряду СССР меморандум, один з поліціянтів пішов до амбасади, а повернувшись заявив, що приймуть делегацію з двох осіб.

До амбасади з письмовим домаганням удержавлення української мови в Україні пішли Євген Стахів від УАКР та Ігор Сохан від Пласту в ЗСА. Делегати повернулись після 40-хвилинної розмови з двома представниками амбасади, Ігорем Дунайським і Євгенієм Афанасьєвим, заявляючи, що їх прийняли ввічливо, а після прочитання домагань обидва представники сказали, що респектують ці домагання в переданому меморандумі та передадуть його куди слід. Вони все ж таки заявили, що тепер в країні йде перебудова, тому всього за одним помахом полагодити не можна, але домагання є можливими до здійснення, тільки не всі нараз. Коли прийшло до справ релігії, представники амбасади заявили, що Церква є відокремлена від держави, тому про це вони говорити не можуть, а на ствердження делегатів, що Російська Православна Церква в СССР нічого не робить без апробати уряду, нічого не відповіли. (Повний текст меморандуму поміщений на сторінці 2-ій цього числа).



Біля пам'ятника Т. Шевченка промовляє Владика Мстислав, Митрополит УАПЦ.



Промовляє д-р В. Мокрий біля пам'ятника Т. Шевченка.



Делегація: Євген Стахів (зліва) і Ігор Сохан.

Після закінчення походу учасники святкувань від'їхали автобусами до середньої школи ім. Архиєпископа Керрола, де в авдиторії о год. 4-ій по полудні мав відбутися концерт. Учасники були не абияк здивовані коли в призначеній годині до залі ще нікого не пускали. Концерт почався із 40-хвилинним спізненням, тому деякі особи мусіли передчасно вийти зі залі, бо від'їздили їхні автобуси.

Концерт

Сама програма концерту з малою зміною послідовности точок, як заповів д-р Падох, проходила справно: Святочне слово виголосив президент СКВУ Ю. Шимко, в якому влучно пов'язав вплив Т. Шевченка на сучасні події в Україні, підкреслюючи, що там зуміли в Народному Русі України об'єднатися всі, яких би поглядів чи переконань вони не були і українцям тут слід на цьому взоруватись.

Надпрограмовою точкою було прослухання зі стрічки привіту від Євгена Сверстюка з України, який дальше вже прочитала Н. Світлична. Привіт передано телефонічно з Києва 1-го жовтня спеціяльно з нагоди цих святкувань.

В дальшому виступив чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під дириґуванням Михайла Длябоги з точками: „Заповіт" музика К. Стеценка, „Псалом Давида" музика М. Лисенка, „Минають дні" музика С. Воробкевича, солісти О.Татунчак, І.Павлічка, „Встає хмара з-за лиману" муз. Ю. Ємця, „Гей зліталися орли" муз. К. Стеценка. Хорові акомпанювала на фортепіяні Леся Рудий.

Соліст-бас Стефан Шкафаровський проспівав „Ой Дніпре мій" муз. М. Лисенка, „Псалом XII" муз. І. Соневицького, „Реве та стогне" муз. М. Лисенка та „Гетьмани, гетьмани" муз. М. Лисенка. Йому на фортепіяні акомпанювала Оксана Протеник.

Наступні дві точки виконали учні Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької в Ню Йорку, а саме: „Невольник" (інсценізована поема) де виступали в ролях ведучого — Т. Ганкевич, батька — В.Курило, Ярини — К. Пясецька, Степана — Т. Певний, ворожки — Н. Диба-Подоляк, а слова поета рецитували Л. Вижницька, Т.Драган, К.Зелик, С. Зелик, А. Клюфас, В. Кобзяр, Г.Кузишин, Л. Микитин, М. Соневицька та Я. Ференцевич.

В точці „Думи мої" (монтаж із поем) виступали: поет — Я. Шуль, „Козачковському" — А. Лозинський, П. Червоняк, Т. Ганкевич, „Думи мої" — В. Курило, „Великий льох" (уривок), ведуча Я. Ференцевич, перша душа — Л. Вижницька, друга душа — К. Зелик, третя душа — М. Соневицька, „Суботів" — С. Зелик, „Розрита Могила" — Я. Шуль та Л. Микитин, „Чигирин" — Ю. Прятка, „Холодний яр" — Я. Бачинський, „Псалом XLIII — А. Лозинський та весь ансамбль. Виконаннями займалися: постановка — Л. Крушельницька, музика — І. Соневицький, хореографія — О. Ковальчук-Івасівка, мистецьке оформлення і світло — В. Клех, костюми — Л. Крушельницька та І. Лішман, завідуюча сценою — Х. Каратницька, технічний керівник — А. Ганкевич.

Цими точками, гарно виконаними студійцями, закінчився концерт, а з тим і цілоденна програма шевченківських святкувань, в яких взяли участь українські громадяни з близьких і далеких осередків.



Святочне слово на концерті виголошує Ю. Шимко.



Привіт від України передає зібраним коло пам'ятника Т. Шевченка М. Горбаль.



Прийшли під амбасаду.



Виступає чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії.



Молодь Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької з Ню Йорку виконує „Думи мої" (уривки).



Співає С. Шкафаровський.

УЛФ ім. Франка плянує великий літературний вечір

З огляду на найновіші вістки з преси, що до Америки прибув Олесь Бердник, а вкоротці є сподіваний приїзд Ігоря Калинця і Зіновія Красівського, УЛФонд ім. І. Франка в Чикаго інформує, що в найближчому часі відбудеться тут величавий літературний вечір, на якому вони особисто виступлять зі своїм писаним словом. Тут вже відбудеться врочисте вручення їм нагород від фонду, які були їм признані багато літ тому назад. Через цей час ці грошеві нагороди зложені в українських фінансових установах, Федеральному Банкові „Певність" і Касі „Самопоміч", збагатилися гарним числом відсотків. Також маємо надію, що на цьому вечорі вдасться нам передати найвищу посмертну нагороду велетневі українського нескореного духа і найвизначнішому українському поетові наших днів Василеві Стусові замученому в Пермському таборі смерти за приналежність до Української Гельсінкської Групи — для його дружини і сина. Як знаємо, його тлінні останки, щойно тепер, після старань приятелів вдалося повернути до столиці України Києва.

На цьому самому вечорі відбудеться вручення нагород лавреатам 8-го Літературного конкурсу, які присв'ятили свої твори тематиці Тисячоліття Хрищення України, серед яких побачимо і почуємо: Віру Селянську — Вовк, Мирославу Ласовську-Крук і Миколу Руденка та Річарда Масного-Юрія Ліхчевського.

Пригадуємо, що цей рік є для УЛФ роком вийнятково щасливим, бо нещодавно мали нагоду особисто вшанувати поета Павла Мовчана і режисера українського театру і заразом поета Леся Танюка. Була змога вручити їм по 500 дол. на допомогу в їхній творчій праці. Та зворушений П. Мовчан приймаючи гроші заповів, що передасть їх на народний фонд у Києві, на боротьбу за самовизволення українського народу. Якжеж приємно згадати його шляхетні слова, коли сьогодні на телевізії бачимо величаві здвиги цілих мас українського народу по всій Україні, що під хвилюванням синьо-жовтих прапорів змагають за повне відродження і соборність української самостійної держави.

УЛФ в Чикаго по узгідненні відповідного речення з нашими нагородженими лавреатами з України, в наступному комунікаті подасть точну дату зустрічі на нашому черговому літературному вечорі.

Олександра Мудра

Верховна...

(Закінчення зі стор. 1)

страйки лише в головних ділянках економіки.

Як пише московський кореспондент газети „Вашінгтон Пост" Майкл Доббс, донедавна совєтські ідеологи відмовлялися визнати за громадянами своєї країни право на страйк, вважаючи його непридорним явищем у „робітничій державі". Кремлівські вожді від Леніна до Черненка розглядали страйки як контрреволюційні прояви і були готові придушити їх силою. За Горбачова уряд змушений був різко змінити свою думку і визнати, що інтереси робітників і адміністрації не завжди співпадають, а різні групи робітників можуть мати різні інтереси.

